

[Arbejdsministeren]

ger et repræsentantskab efter regler, der svarer til kommunevalgets. Det foreslås endvidere, at ATP deles i otte regioner, der fungerer som selvstændige forvaltningsenheder.

Regeringen vil ikke være med til så væsentlige ændringer uden om parterne på arbejdsmarkedet. I øvrigt mener jeg ikke, at det er en god idé med den opdeling i regioner. I overensstemmelse med ATP-ordningens oprindelse ligger ledelsen i hænderne på repræsentanter for alle organiserede lønmodtagere og arbejdsgivere valgt gennem repræsentative organisationer, og det er faktisk en styreform, der har fungeret uden væsentlige problemer. ATP-ordningen er en landsdækkende ordning, hvis formål er at udbetale tillægspension til medlemmerne. Hertil kommer opgaven at fastsætte årsbidrag og dermed hele pensionsordningens dimensionering. Fastsættelse af årsbidraget er en opgave, der har nær forbindelse til overenskomstforhandlingerne om løn og arbejdsvilkår.

Netop denne nære sammenhæng mellem ATP på den ene side og arbejdsmarkedets parter på den anden side gør, at jeg finder, at man skal lade arbejdsmarkedets parter styre ATP. Jeg går ud fra, at SF ikke vil sætte spørgsmålstegn ved, at de faglige organisationer er demokratisk opbygget, og jeg vil derfor advare imod at gøre tingene mere komplicerede og mere bureaukratiske.

For så vidt angår valgreglerne vil jeg tillade mig at påpege, at der efter lovforslaget vil blive tale om to forskellige valg. Det ene er et kommunevalg, det andet er et ATP-valg. Det hænger sammen med, at det ikke er alle ATP-medlemmer, der har stemmeret eller er valgbare til kommunevalgene. F.eks. findes der ATP-medlemmer, som er bosat i udlandet, og som slet ikke har stemmeret eller er valgbare her i landet, og mon ikke også kommunerne og befolkningen vil have sig frabedt at få blandet kommunevalgene ind i spørgsmålet om valg af repræsentanter for ATP? Regeringen mener, der skal meget stærke grunde til, før man skrider ind og forplumrer billedet ved at blande kommunevalget sammen med nogle andre valg.

Den anden hoveddel af forslaget vedrører investeringsreglerne, bl.a. hvem der skal udøve stemmeretten i de selskaber, der er investeret i. Forslaget om, at ATP pålægges at lægge afgørende vægt på renere teknologi, ressourcebe-

sparelse og genbrug m.v. i forbindelse med placering af midler, er efter regeringens opfattelse ikke et lovgivningsanliggende.

Fondsmidlerne skal forvaltes således, at de bliver til størst mulig gavn for medlemmerne. Jeg er overbevist om, at man i fremtiden i flere tilfælde vil se investeringer af den art, som SF betegner som »grønne investeringer«, men det skal være, fordi repræsentanterne for arbejdsmarkedet finder det rigtigt og ikke på grund af et diktat ovenfra.

For så vidt angår de øvrige forslag om ændringer i eller justeringer af regler for placering af fondsmidler skal jeg oplyse, at regeringen agter at undersøge behovet for sådanne ændringer bl.a. på grundlag af de overvejelser, der findes i en rapport om det finansielle tilsyn i ATP og LD, som Industriministeriet og Arbejdsministeriet har lavet i december 1989. Regeringen vil derefter selv på et senere tidspunkt fremsætte et eventuelt lovforslag.

På den baggrund vil jeg tillade mig på regeringens vegne at afvise det ene forslag, altså forslaget om ATP's ledelse.

Det andet forslag, lovforslag nr. L 222 om ændring af lov om Lønmodtagernes Dyrtingsfond, følger i vidt omfang det forslag, jeg omtalte lige før, og jeg skal forsøge at bestræbe mig på at undgå gentagelser. Det er i høj grad den del, der drejer sig om ledelsen af fonden, jeg gerne vil kommentere.

LD ledes som bekendt af en bestyrelse på 21 medlemmer: 15 af de til enhver tid værende lønmodtagerrepræsentanter i repræsentantskabet for ATP, mens 6 udpeges af finansministeren. Herefter udpeges 1 medlem efter indstilling af statsrevisorerne. Bestyrelsen vælger en formand af sin midte. Forslaget går ud på nu at indføre et repræsentantskab direkte valgt af alle kontohavere i LD, og bestyrelsen skal så vælges af og blandt repræsentantskabet.

Hermed kappes forbindelsen til ATP og dermed til fagbevægelsen til fordel for direkte valg med en umotiveret sammenblanding med kommunevalgene. Det finder jeg helt uantageligt med den historiske baggrund, der er for fonden. Hertil kommer, at der vil blive tale om en kompliceret valgordning og en daglig ledelse ude af proportioner med den relativt enkle opgave, det er at forvalte en kapital under afvikling.